

ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΜΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡμερολόγιον τῆς Μίνας Μούρρεϋ

Αὐτὰ ἔγραψε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίαρχου τῆς «Δήμητρας» πού τὸν βοήθων νεκρὸ καὶ δεμένο στὸ τιμόνι. Δὲν ξέρει κανεὶς τί νὰ πῇ. Μήπως ὁ πλοίαρχος τρελλάθηκε, μήπως σκότωσε ὅλο του τὸ πλήρωμα καὶ τάγραψε ὅλα αὐτὰ ἐπάνω στὴ τρέλλα του; Ἀλλὰ πάλι ἡ ἀφήρησις εἶνε σαφεστάτη. Τίποτα ἀπολύτως πού νὰ μαρτυρῇ παραφροσύνην...

Υπῆρχε μήπως ἐπὶ τοῦ πλοίου τίποτε τὸ ἀλλόκοτον καὶ μυστηριώδες; Αὐτὸ τὸ γνωρίζει ὁ Θεός! Πάντως ὅλοι ἐδῶ πέρα θεωροῦν τὸν νεκρὸ πλοίαρχο ὡς ἥρωα καὶ μάρτυρα. Ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ ἡ κηδεία του δημοσίᾳ δαπάνῃ. Τοῦ σκυλοῦ πού πῆδησε ἀπὸ τὸ πλοῖο δὲν βρέθηκεν ἀκόμη οὔτε ἴχνος.

8 Ἀγούστου.—Ἡ Λουκία ἦταν ἀνήσυχη ὅλη τὴ νύκτα. Τὴν παρασύλαγα μήπως σηκωθῇ καὶ δὲν ἔκλεισα μάτι. Ὁ ἀγέρας φουστὸς σὰν λυσσασμένος καὶ τὰ κύματα βροντοῦσαν στὴν ἀκτὴ σὰν κανόνια. Ἐσείετο τὸ σπῆτι δολοκλήρο καὶ τὰ δένδρα ἐτρίξαν. Μερικὰ τὰ ἔσπασε ὁ ἀνεμος.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα κατέλαβε τὴν Λουκίαν ὑπνοβασιλῆα. Σηκώθηκε καὶ ντύθηκε, ἔτοιμη νὰ βγῇ ἔξω. Προσημῶνε τὴν ἀκοή της λές καὶ τὴν ἐκαλοῦσε κάποιος ἀπὸ μακριά. Τὴν ἐπρόλαβι καὶ ταῖς δυὸ φορές, τὴν ἐγδύσα καὶ τὴν πλάγιασα. Δὲν ξύπνησε καθόλου κ' ὁ τάκουσε σὰν μωρὸ. Ἢ περὶ ἔργου καὶ τρομερὴ ἀρρώστια ἡ ὑπνοβασιλῆα; Θεέ μου!

10 Ἀγούστου.—Σήμερα ἐγένεν ἡ κηδεία τοῦ ἀτυχοῦς πλοίαρχου τῆς «Δήμητρας». Παρακολούθησαμε μὲ τὴ Λουκία καὶ ὅταν φθάσαμε κοντὰ στὸ νεκροταφεῖο ἐκαθήσαμε μαζὺ στὸν γνωστὸ ἀγαπημένον μας πάγκο, ἀντίκρου στὴν ἀκτὴ. Τὴν κηδεία τὴν ἀκολούθησαν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐτίμου. Μόνον ὁ ἀγαπημένος μου Ἰωνάθαν ἔλειπε. Καμμιά εἰδήσις πιά ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ κόμητος Δράκουλα. Θεέ μου τί νὰ τοῦ συνέβη;

Ἡ Λουκία φαίνεται συγκινημένη. Νὰ εἶνε τάχα ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου τῆς κηδείας; Ὑποψιάζομαι μάλλον διὰ ἐπενεργοῦν ἐπάνω της τὰ ὄνειρα πού βλέπει τὴν νύκτα. Κάτι ὅπως τῆς συμβαίνει, φαίνεται δυσόθυμη, ἀλλόκοτη, μὴ δὲν θέλει νὰ ὁμολογήσῃ τίποτε.

Καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμη μᾶς ἐτάραξε σήμερα. Ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος γεω-ναυτικός πού εἰχαμε γνωρίσει, βρέθηκε πρὸς τὸ μέρος αὐτό, πᾶνω στὸν πάγκο νεκρός, μὲ τὸ λαϊκὸ σπασιμένο. Στὰ ὁρθάνυχτα νεκρὰ μάτια του ὑπῆρχε ἕνα παγωμένον βλέμμα τρόμου, πού μόλις τὸ ἀντίκρουε κανεὶς τὸν ἔπιανε ἀνατριχίλα!

Στὸν πάγκο ἦρθε καὶ καθῆσε κοντὰ μᾶς καὶ κάποιος κύριος. Τὸν ἀκολουθοῦσε τὸ σκυλάκι του, ἕνα μικρὸ, ἥσυχο σκυλί, γνωστὸ μᾶς καὶ ἀπὸ ἄλλοτε γιὰ τὴν ἡσυχία του καὶ τὴν ἀνδοχὴν τῆς. Ἀν καὶ ποτὲ δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν κύριό του τὸ σκυλάκι αὐτὸ δὲν ἐννοοῦσε σήμερα νὰ πλησιάσῃ στὸν πάγκο. Ὁ κύριός του τὸ ἐφώνησε μὲ καλοσύνη, τὸ ἐμάλωσε, τὸ ἠπειλήσε, μὰ τοῦ κάκου. Ἐμνευε μακριά, μὲ τὴς τριχὲς σηκαμένες κ' ἐγαυγίσε πένθιμα, λές καὶ ἔβλεπε κατὰ. Κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ περιστατικὸ ἐπέδρασε ἀσχημα στὴ Λουκία. Ἐγινε πρὶν σκυθρωπὴ καὶ πρὶν λυπημένη. Τὴν λυποῦμαι κατὰκαρδίαν, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ μοῦ πῇ καὶ τί της συμβαίνει...

Ὁ κύριος τοῦ σκυλοῦ ἐδύωσε τρομερὰ μὲ τὴν ἐπιμονὴν του τὴν ἀλλόκοτη. Σηκώθηκε, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ περιλαίμιον καὶ τὸν ἔφερε διὰ τῆς βίβας στὸν πάγκο. Τὸ δυστυχισμένον ζῶον δὲν ἔφερε καὶ μεγάλη ἀντίστασι. Μόλις ὁ μὸς ἦρθε κοντὰ μᾶς, ἀπερίγραπτος τρόμος τὸν κατέλαβε. Τρύπωνε στὰ πόδια μᾶς κ' ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Τὸ φόβος μήπως ἡ κηδεία; Ἀπώσα τὸ χέρι μου, τὸ ἐγάιδεψα, μὰ ὁ τρόμος του εἶνε μεγάλος. Ἡ Λουκία τὸ λυπήθηκε ἐπίσης. Δὲν ἀπεπειράθη ὅμως νὰ τὸ ἐγγίσῃ, τὸ κίταζε μόνον μὲ ἀγωνία...

Φαίνεται πολὺ πολὺ ἐδαλωμένη ἡ φίλη μου. Ὅλα αὐτὰ τὰ παράδοξα γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν, τὴν ἔχουν, φαίνεται, πειρᾶξει πολὺ. Ἰσως νὰ τὰ βλέπῃ στὸν ὕπνιον καὶ γι' αὐτὸ ταράσσεται ἔτσι ὅταν κοιμάται. Θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν ἀπαλλάξω ἀπὸ τῆς τῆς ὑπνοβασιλῆας. Ἀν κοιμηθῇ πολὺ κουρασμένη, θὰ τὴν ὠφέλησῃ. εἰμαι βεβαία. Θὰ τὴν ὀδηγήσω τότε σὲ μακρινὸ περιπάτο πέρα στοὺς Κόκκινους Βράχους...

ΚΕΦ. Η'.

Ἡμερολόγιον τῆς Μίνας Μούρρεϋ

(Συνέχεια)

Ἀδελφερόν 11 τῆς νυκτός.—Εἰμαι τρομερὰ κουρασμένη. Ἐκάμαμε ἕνα θαυμάσιον περιπάτον στοὺς Κόκκινους Βράχους. Ἡ Λουκία κοιμάται. Φαίνεται ἡσυχία καὶ τὸ χρομάκι της εἶνε πρὶν ζεηρὸ ἀπόψε. Φαίνεται πὺς θ' ἀρχίσῃ νὰ γίνετα καλὰ πλεόν. Τὰ κακὰ

ὄνειρα δὲν τὴν ἀνησχοῦν πιά, δὲν τῆς ταράσσουν τὸν ὕπνον... Ἐξω δὲν ἀκούεται κανένας θόρυβος. Γαλήνη καὶ σκότος. Σκέπτομαι τὸν Ἰωνάθαν μου καὶ κλαίω!...

11 Ἀγούστου. 3 μετὰ τὰ μεσάνυχτα.—Δὲν ἔχω ὕπνον πιά. Θὰ καθῶ νὰ συμπληρώσω αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἡμερολόγιόν μου. Ἐγὼι θὰ περᾶω τῆς ὥρας μου ὡς τὸ πρωί. Εἶνε ἀδύνατον νὰ κλείσω μάτι, ἡ ταραχὴ μου εἶνε μεγάλη. Μᾶς συνέβη ἕνα περιστατικὸν τόσο ἀλλόκοτον, Θεέ μου, καὶ τόσο ἀγωνιώδες, πού δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ... Ἰδοὺ πὺς ἀκριβῶς συνέβησαν τὰ πράγματα:

Εἶχα πλαγιάσει νὰ κοιμηθῶ. Κουρασμένη καθὼς ἦμουν, βυθίσθηκα γρηγορὰ στὸν ὕπνον. Ἐξαφνὰ ξύπνησα μ' ἕνα ἀνηξήγητον, μὰ καὶ δυνατόν τρόπον στὴ νύχτῃ. μ' ἕνα αἰσθημα κενοῦ γύρω μου. Ἀνεκάθησα στὸν κρεβάτι μου. Τὸ σκοτάδι γύρω μου ἦταν πυκνὸ ὥστε δὲν διέκρινα τὸν κρεβάτι τῆς Λουκίας. Ἐσηκώθηκα τότε, ἐπλησίασα ἐκεῖ κ' ἔβλεπα. Ἡ Λουκία ἔλειπε!

Ἀνοῖχα ἀμέσως ἕνα σάλετο, ἂν καὶ τὰ χέρια μου ἔτρεμαν κ' ἐκνέταζε τὴ πόρτα. Ἦταν κλειστή, μὰ ὅχι καὶ κλειδωμένη ὅπως τὴν εἶχα μὲν πρὶν πλαγιάσω. Σκέφθηκα νὰ ξυπνήσω τὴν μητέρα της ἀλλὰ τὴν ἐλυπηθήκα. Ἦτο πολὺ ἀρρωστή τελευταία. Ἐρριζα ἐπάνω μου ἕνα ὅποιο δῆποτε φόρεμα καὶ βγήκα ἀπὸ τὸν κοιτῶνά μου. Ἡ πόρτα τῆς σάλας ἦταν ἀνοιχτή. Κατάλαβα ἀμέσως πὺς ἡ Λουκία δὲν βρισκόταν μέσα στὸ σπῆτι. Τὴν εἶχε καταλάβει ὑπνοβασιλῆα καὶ γυμνὴ καθὼς ἦταν βγήκε ἔξω. Ὁ τρόμος μου δὲν περιγράφεται. Ἐρριζα ἕνα σάλι ἐπάνω μου ἀκόμη καὶ κατ'ὶβρα τραχάτη...

Γύρω εἰς δρόμοι ἦσαν ἐρημικοί. Ὑπῆρχε σελήνη στὸν οὐρανόν, ἀλλὰ ἀραιὰ μοῖρα συνέφευε τὴν ἐσκέπαζαν. Κάπου-κάπου ἐπρόβαλε κ' ὅλα γύρω ἐφωτίζοντο μὲ τὸ ἀσημένιον τῆς φῶς...

Ἐραδίκα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μόνῃ μου, ταραγμένη, ἀνήσυχη. Ἐξαφνὰ σκέφθηκα νὰ πάρω τὸ δρόμο τῆς ἀκτῆς πρὸς τὸ νεκροταφεῖον. Κάτι μοῦ ἔλεγε μέσα μου πὺς ἡ Λουκία θὰ εἶχε τραβίξῃ πρὸς τὸ ἐκεῖ. Ἰσως νὰ πῆγε καὶ νὰ ἐκάθησε κουρασμένη στὸ γνωστὸ μᾶς παγκάκι. Ποιὸς ξέρει...

Τώρα πιά ἔτρεχα ὅσο μπορούσα. Στὸ δρόμο δὲν ἀπάντησα ψυχὴ γεννητή. Ὅλο τὸ Οὐτίμου κοιμώτανε...

Σὲ λίγο ἐφθάσα σ' ἕνα ὄψωμα. Ἀπὸ αὐτὸ διεκρίνετο τὸ νεκροταφεῖον βυθισμένον στὸ σκότος καὶ τὴ σιωπῇ. Πρὶν πάρω τὸν κατήφορο, ἐπρόβαλε τὸ φεγγάρι. Ὅλα γύρω φωτισθήκαν. Διέκρινα τότε τὸ παγκάκι τοῦ νεκροταφείου, κοντὰ στὰ κυπαρίσσια. Ἐνὰς λευκὸς ὄγκος φαίνεται νὰ καθέσται ἐκεῖ. Μόλις τὸν διέκρινα. Θὰ ἦταν ὁ σφαλῶς ἡ Λουκία μὲ τὰ νυχτικά της.

Ἐτρέξα ὅσο μπορούσα. Σὲ λίγο βρέθηκα πάλι στὸ παραθαλάσσιον δρόμο. Ἐβλεπα τώρα ὅσο προχωροῦσα, τὸν πάγκο. Τὸ φεγγάρι ξαναφάνηκε. Εἶδα καλύτερα. Ἡ Λουκία ἦταν ἐκεῖ καθισμένη. Κοιμώταν; Ἦταν βυθισμένη σὲ ὕπνον; Ἀγνοοῦσα. Εἶδα ὅμως καὶ κατὰ ἄλλο κοντὰ της πού μὲ τρώμασε. Δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω καλὰ-καλὰ. Ἦταν ἕνας μαῦρος ὄγκος, ἕνα περιεργὸ πρᾶγμα, σὰν ζῶον ὅρτο πού ἐσκυβε ἐπάνω της. Θεέ μου, πόσο χτυποῦσε ἡ καρδιά μου! Ἐτρεμαν τὰ πόδια μου, κ' ἐν τούτοις ἔτρεχα, ἔτρεχα...

Ἐπλησίασα. Τὸ φεγγάρι ξαναπρόβαλε. Καὶ διέκρινα πλεόν καλότερα τὸν μαῦρον αὐτὸν ὄγκο. Ἦταν κατὰ σὰν ἀνθρωπὸς μαυροχρῆμος, ψηλός, λιγνός, πού ἐσκυβε ἀπὸ πᾶνω της, πού τὴν ἀγγίζει...

Τὶ συνέβαινε ἄραγε; Νὰ ἦταν κανεὶς διαβάτης; — Λουκία! Λουκία! ἐφώνησα κ' ἔτρεξα. Ἐπέρασα μερικὲς παλῆς οἰκοδομῆς πού μοῦ τὴν ἐκρυψαν ἀπὸ τὰ μάτια μου καὶ τέλος πλησίασα, ἦμουν κοντὰ της. Ἀλλὰ ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος; Αὐτὸς πού ἐσκυβε σιμα της, τί εἶχε γίνει; Δὲν τὸν εἶδα πούθενά, εἶχε γίνει ἀφαντός! Νὰ μ' ἐγέλασαν ἄραγε τὰ μάτια μου;

Πλησίασα τὴν Λουκία καὶ εἶδα πὺς ἐκοιμάτο. Εἶχε τὸ κεφάλι της ἀκουμπισμένον στὸν πάγκο, τὰ μαλλιά της ἔξέλεκα, τὸ λαϊκὸ της ἀνοιχτό. Τὴν ἐκίνησα, τῆς ἐμίλησα καὶ τέλος συνήλθε. Δὲν μ' ἐγνώρισε ὅμως, δὲν μοῦ μίλησε. Ἦτον ἀκόμη βυθισμένη στὴν ὑπνοβασιλῆα της. Τῆς ἐκοῦμβωσα τὴν νυχτικὰ της καὶ τῆς δίπλωσα τὸ λαϊκὸ μὲ τὸ σάλι. Ἐφέρετο ὅπως καὶ ἄλλοτε, σὰν μικρὸ παιδί. Τὴν εἶδα νὰ φέρῃ τὸ χέρι της στὸ λαϊκὸ της, σὰν νὰ ποιοῦσε. Τὸ φεγγάρι ἐφάνηκε. Ἐσκυμὰ καὶ εἶδα πὺς ὑπῆρχεν ἐκεῖ, κατὰ ἄπ' τὸ πηγούνι, ἕνα κέντημα, σὰν νὰ τὴν ἐκέντρεισε κανένας ζῶον. Ἀνελήφθη μέσα στὸν ὕπνον της διὰ τὴν εἰχα ἐσεκεκᾶσει καὶ ἔπευσε νὰ διπλώσῃ πάλι τὸ λαϊκὸ της μὲ τὸ σάλι, σὰν κατὰ νὰ ἐφοβεῖτο...

Τὴν ἐσήκωσα κατόπιν νὰ φύγωμεν. Ἡ ἀπότομος κίνησις τὴν ἐξύπνησε. Μὲ κίτταζε κατὰμματα, ἀλλὰ δὲν ἐφανίστηκε. Σιωπηλὴς τραβήξαμε γιὰ τὸ σπῆτι. Κανεὶς ἀπολύτως δὲν μᾶς εἶδε στὸ δρόμο, κανεὶς δὲν ἀντελήφθη τί συνέβη...

Στὸ σπῆτι ἐκάμαμε ποδόλουτρο κ' ἐπλαγιάσαμε. Ἡ Λουκία ἐ-

καμε πολλήν ώρα προηγουμένως τὸ σταυρὸ τῆς. "Ἐπειτα μ' ἐκάλεσε κοντά της καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ μὴ πῶ λέξι στὴ μητέρα της γιὰ ὅσα συνέβησαν. Τῆς τὸ ὑποσχέθηκα γιατί δὲν ἤθελα ἐξ ἄλλου νὰ λυπήσω μὲ τέτοιες ἱστορίες τὴν ἀρρωστητή μητέρα της.

Ἡ Λουκία κοιμήθηκε πρῶτη. Φαινότανε τρομερὰ ἐξαντλημένη. Ἐσηκώθηκα κ' ἐδιπλοκλείδωσα τὴν πόρτα. Τὸ κλειδί τὸ ἔδωσα γιὰ ἀσφάλεια γύρω στὸν κορπὸ τοῦ χεριοῦ μου. Ἐτσι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μοῦ ξαναφύγῃ.

Μεσημβρία τῆς ἐπομένης.— "Ὅλα πᾶνε καλά. Ἡ Λουκία κοιμήθηκε ὡς τὸ πρῶτ' ἡσυχά. Σύννησε μὲ διάθεσι. Ἡ ὄψις της εἶνε καλὴ. Τὸ κέντημα τοῦ λαιμοῦ της δὲν εἶνε ἕνα ἀλλὰ δύο. Δὲν τὴν πονοῦν ὅμως. Πιθανῶς νὰ τρυπήθηκε μὲ καρφίτσα τὴν ὥρα τῆς ὑπνοβασίας της καθὼς θὰ προσπαθοῦσε νὰ καρφώσῃ τὸ σάλι της γύρω στὸ λαιμό της. Μιά σταγόνα αἵματος ἔχει στάξει πάνω στὸ γιὰκὰ τοῦ νυχτικοῦ της. Θὰ τῆς περάσουν ὅμως πολὺ γρήγορα, τὸ ἐλπίζω.

Αὐθήμερον τὰ μεσάνυχτα.— Περάσαμε ἡσυχὴ κ' εὐχάριστη ἡμέρα. Ἡ Λουκία ἔχει κοιμηθῇ. Φαίνεται ἡσυχὴ. Θὰ κλειδώσω, θὰ δεσῶ τὸ κλειδί στὸ χέρι μου καὶ θὰ κοιμηθῶ κ' ἐγώ. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς σκέπῃ!

12 Αὐγούστου.— Ἀλλοιῶς ἐπερίμενα νὰ περάσῃ ἡ ὑπόλοιπὴ νύχτα κ' ἄλλοιῶς ἐπέρασα. Ὅπως γράφω παραπάνω, ἐπλάγιασα κ' ἐγώ, τὰ μεσάνυχτα, ἀφοῦ ἐκλείδωσα. Ἡ Λουκία ὅμως μ' ἐξύπνησε δυὸ φορές. Τινάχτηκε ἀπὸ τὴ κλινὴ της βυθισμένη σ' ὑπνοβασία. Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Κύνταξε ἐξω σὰν κάποιος νὰ τὴν καλοῦσε. Βοήκε ὅμως τὴν πόρτα κλειδωμένη κ' ἐγύρισε στὸ κρεβάτι της θυμωμένη, ὅπως φαινότανε καὶ πολὺ πολὺ ἐξερεθισμένη. Ἐκαμὲ τὴν ἀπόπειρα αὐτὴ δυὸ φορές, τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού κάποιος σκύλος γαύγιζε ἐκεῖ κοντὰ πένθιμα. Κατόπιν ξανακοιμήθηκε καὶ δὲν ἐξύπνησε παρὰ τὸ πρῶτ', ροδαλὴ καὶ εὐχάριστημένη. Ἀρχισε μάλιστα νὰ μιλά γιὰ τὸν μνηστῆρά της τὸν Ἀρθούρο. Τῆς ἐξωμολογήθηκα κ' ἐγὼ τοὺς φόβους πού ἔχω γιὰ τὸν Ἰωνάθαν. Τί ν' ἀπέγινε ἀλήθεια ὁ ἀγαπημένος μου Ἀρκερ; Γιατί δὲν φάνηκε; Ὅπωςδὴποτε ἐπλίσζω ἀκόμη. Σὲ τί ὅμως δὲν ξέρω.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΑΥΙΔ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΑΝΑΚΤΟΣ

ΨΑΛΜΟΙ

Εὐτυχία τῶν καλῶν ἀνθρώπων
καὶ δυστυχία τῶν κακῶν.

(Τοὺς κάτωθι ψαλμοὺς τοῦ Δαυὶδ μετέφρασαν εἰς τὴν δημῶδη, ὁ λόγιος διδάσκαλος Φαρδύς, περὶ τοῦ ὁποίου ἀσχολεῖται διὰ μακρῶν εἰς τὴν «Σαμοθράκη» τοῦ ὁ ἀειμνητοῦ Ἰωάν. Δραγούμης. Ἡ μετέφρασις εἶνε πρᾶγματι ὠραία καὶ ἐπιτυχής.)

- 1) Χαρά σ' ἐκεῖδ' τὸν ἄνθρωπο πού τοὺς κακοὺς δὲν σμίγει, πού σ' ἀσεβεῖς κ' ἀμαρτωλοὺς τὴν πόρτα δὲν ἀνοίγει.
- 2) Πού μερονύχτι τὸν Θεὸ σ' τὸν νοῦ τοῦ διαλογέται, κ' ἀλλ' ἀπ' τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, ποτὲ δὲν συλλογιέται.
- 3) Αὐτὸς εἶνε μακάριος, παιδί Θεοβλογημένο, μοιάζει δέντρει πού σὲ νερό πολὺ ν' αἰ φυτεμένο. Αὐτὸ ποτές του δὲν ἀργεῖ ν' ἀνθοκαρποφορήσῃ, φύλλα, κλαδιά, ὅλα καλά ὡς τὰκαμὲν ἡ φύσις.
- 4) Ἀμ, ὁ φτωχὸς ὁ ἀσεβὴς, σὰν τι θαρρεῖτε μοιάζει; — Μοιάζει μὲ χνοῦδ' ὅπ' ὁ βορρειαὶς, γοργὰ καταχονιάζει.
- 5) Καταραμένοι ἀσεβεῖς, στὸν Ἄδη, πάντα θάστε! πὸ μακρὰ, ἀμαρτωλοὶ, τοὺς δικαίους θὰ κυτᾶτε!
- 6) Ὁ Θεὸς γνωρίζει τὴν καρδίαν τοῦ δικαίου, τ' ἀνθρώπου καὶ νὰ χτυπᾷ τοὺς ἀσεβεῖς, ξέρει καλὰ τὸν τρόπο!.,

(Μεταφρ. Φαρδύ)

ΣΗΜ. «Μπουκέτου».—Τὸ ποίημα ἦτο χωρὶς τόνους καὶ πνεύματα ὡς συνήθιζε νὰ γράφῃ ὁ Φαρδύς.

Εἰς τὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ," προσεχέστατα :

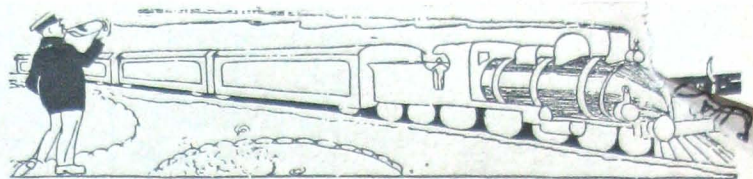
"Ἡ ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ,"

Ὑπέροχον ἀστενομικόν, μυσητριῶδες, μυθιστόρημα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ στηριχθῶμεν καὶ διαγωνισμὸν μὲ 50 πλοῦσια δῶρα.

Προσεχέστατα ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ τέως δημοσιογράφος κ. Σταυρ. Σταματίου, ἥδη Νομάρχης, θ' ἀρχίσῃ δημοσιεύων εἰς τὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ," οἰκράν

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

Τ' ἀνέκδοτα αὐτά, δι' ὧν θὰ παρελάσουν Βασιλεῖς, Πρίγκιπες, Πρωθυπουργοί, ὑπουργοί, στρατηγοί, λόγιοι, καλλιτέχναι, ὅλη ἡ ἐπίσημος Ἑλλάς τέλος, θὰ χαλάσουν κόσμῳ, θ' ἀφήσουν ἐποχὴν, δρασερογραμμένα καθὼς θὰ εἶνε ἀπὸ τὸν κ. Σταμ. Σταμ.

Η ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Καλὸ καὶ ἀξιο καὶ θεάρεστο τὸ ἔργον σου! μοῦ φαίνεται, ὅμως πῶς θάκανες καλύτερα ἂν ἔγραφες ... νὰ σοῦ φέρουν κανένα ξευγάρι ξευράφια ἰγγλῆζικα!...

Φοβερὴ γιὰ ἐμὲ ὅσο φαίνεται γιὰ τοὺς ἄλλους εἶνε καὶ ἡ ἀκλόλουθ σκηνή :

Ἐτυχὲς μὴν ἡμέρα ναῦρη ὁ θεὸς μου καὶ τῆς δυὸ λεκάνες τοῦ κουρσέλου σπασμένες, καί :

— Ἡ ἀμέλειά σου, καὶ μὲν Γιάννη, δὲν ὑποφέρεται, μοῦ λέγει· ἔχεις τόσους ἀνταποκριτὰς καὶ ποτὲ δὲν ἐφροντίσεις νὰ γράψῃς ἢ στὸ Ραγκαβὴ ἢ στὸ Σκαλτσούνῃ ἢ εἰς κανέναν ἄλλον φιλόσοφον νὰ μᾶς στείλουν καὶ ... δύο λεκάνες!

Ἐγὼ ἐδάγκωσα τὰ χεῖλη μου καὶ ῥιχνοντάς του μὴ φαρμακερὴ ματιά ἐξέκρινε νὰ φύγῃ.

— Νὰ πάρε καὶ τῆς φυλλάδες σου... τὸν ἀκούω εὐθύς νὰ μοῦ φωνάξῃ. Καὶ εἶδα—ὡ φοβερὴ γιὰ ἐμὲ ὅσο φαίνεται γιὰ τοὺς ἄλλους σκηνή!—ὅλα τὰ φυλλάδια τοῦ «Ἀνθῶνος», μελανοδοχεῖα, πέννες, ἐπιτολὰς καὶ χειρόγραφα, νὰ μοῦ τὰ πετᾷ ἕνα μὲ τᾶλλα ἐκεῖ στὴν Πλατεῖα τοῦ Ποιητοῦ!

Ποιὸς τὰ περιμάζεψε καὶ πῶς ἔξαναβρέθηκαν ὅλα ὅτ' ἔθει τους, δὲν γνωρίζω. Ἐνθυμούμαι μόνον ὅτι γιὰ νὰ πάω πάλιν πῶς εἰς τοῦ θεοῦ μου, ἐχρησίσθην νὰ βαλθοῦν εἰς ἐνέργειαν μὲ τὰ δάκρυα τῆς μάννας καὶ ἡ θερμότερες παρακληθεῖς τῶν στενωτέρων φίλων μου. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν ἀήφσω καὶ ἀτιμώρητον τὴν σκληρὰν ἐκείνην πράξιν του, ἐμίσθωσα ἐκεῖ πλησίον, κατάλληλον εἰς τὸν σκοπὸν μου μαγαζί, καὶ ἔκαμα πλέον ἰδιαιτέρων γραφεῖων τοῦ «Ζακύνθου» ἢ «Ἀνθῶνος». Τότε δὲ ἡμπόρεσα νὰ ἐξακολουθῇσιν καὶ τὰ μαθήματα τῆς μουσικῆς. Ὡς πρῶτον δὲ μουσικὸν ἔργον μου ἐδημοσιεύθῃ «Ἡ καταστροφὴ τῶν Ψαροῶν» τοῦ Σολωμοῦ, (Genova, 1876) τὸ ὁποῖον εἶχα ἀφιερῶσαι εἰς τὸν Διάδοχον Κωνσταντῖνον.

Γιὰ τὴν ἀφιέρωσί μου ταύτην ἀξιώθηκα τῆς ὑψηλῆς τιμῆς νὰ λάβω ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλισσάν μας Ὀλγαν. Ἐκεῖ δὲ πού μὲ ὑποκρίτικῃν ἀπάθειαν εἰδείνα καὶ τοῦ θεοῦ μου τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, μοῦ ἐφάνη ὅτι «τὸν ἐκδικήθηκα τέλος!» δι' ὅλας τὰς πρὸς ἐμὲ καὶ τὸν διδάσκαλόν μου Καπνίστην εἰρωνείας του.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐδημοσίευσεν (1876) καὶ τὸ κομμιούλιον «Ἡ Ἐρωμένη τοῦ Συρμού» εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἐπρόθεσεν καὶ μερικὰ τραγουδάκια μου.

Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ βιβλιαρίου μου τούτου ὁ σοφὸς μας γέρον Α. Μαρτζώκης, ὁ πάντοτε γλυκὺς καὶ μοσκοβολισμένος, μὲ ἐπωνόμασε «Burchiello». Ἄλλ' ὁ περιφανὴς ἱστοριογράφος μας Π. Χιάτης, παραξενισμένος γιὰ τῆς ἀδιάκοπες σερενάδες μου, ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μὲ λέγουν ὅλοι «Ἐρωδιός».

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικο, διότι ὀλίγιστες εἶνε ἡ νύχτες πού δὲν τοῦ ἐτάραζε τὸν ὕπνον μὲ τῆς σερενάδες μου. Ἀληθῶς, μὲ εἶχε καταλάβει τότε εἶδος καντὰ ὁμοανίας, ἡ ὁποία—τὸ λέγω καὶ μόνος μου, ἀφοῦ τὸ γνωρίζουν πλέον ὅλοι—ἀφῆκε εἰς τὴν Ζάκυνθον ἐποχὴν! Ὅλο δὲ τοῦτο τὸ πάθος μου, γλυκὰ συντροφευμένο ἀπὸ φλόαυτο, βιολί, κιθάρα καὶ βιολοντσέλλο, ἐκεῖ πού ἡδονικὰ ἐχύνετο στὸ μουσικὸν μάγευμα μοσχόπνοης Ζακωνθιανῆς νυχτῆς, πολλοὶ καὶ πολλοὶ τὸ ἀισθάνοντο ὡς συμπλήρωμα τῆς μεθυστικῆς τῶν ἀπολαύσεως, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὡς συμπλήρωμα τρελλας, φοβερὰ μαρτυρικόν. Ἐνῶ δ' ἐκείνοι μᾶς ἐμακάριζαν, ἐτοῦτοι μᾶς ἐκαταρῶντο, καὶ εἶδα ὅχι ἄλλες φορές, ἐπάνω στὴ γλύκα τοῦ τραγουδιοῦ μου, νὰ πέφτῃ ἔξαφνα κανατιὰ νεροῦ, τὴν ὁποῖαν ἐσυνώδευεν ὁ παράξενος νοικοκύρης μ' ἕνα :

— Κοπιᾶστε στὸ διάολο, ἐπὶ τέλους!

Τώρα θὰ ὑποθέσετε ὅτι αὐτὲς ἡ ἀδιάκοπες καὶ ἀληθινὰ δολοφονεῖς ἀντιπνίξεις, μ' ἔκαμαν νὰ πιραμελῶ τοῦτο ἢ ἐκείνο τὸ ἔργον μου, καὶ ὅμως, τὰ πράγματα φανερόνουν τὸ ἐναντίον. Ὡς νὰ μὴν ἀρκοῦσαν ἡ φροντίδες κουρσέλου, ἂν ὁ ὧς, ἐρασιτεχνικῶν θιάσων, ἐμπορίων πούδρας καὶ μαθημάτων μου, εἶχα τὸ ἀπελπιστικὸν θάρρος νὰ ἐκδίδω ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ ἄλλους φίλους καὶ ἐφημερίδας καθὼς τὸν Βεσσελίεβόυλ, τὸν «Ἡλίον» καὶ τὸν «Καθ' ἑφ' ἡ».

Συνγροῦνς τύχαινε νὰποθαῖνῃ κανὲν ἐκλεκτὸν μέλος τῆς κοινωνίας... νεκρολογία εὐθὺς ἐγὼ! Ἐγίνοντο γάμοι; Ἐπιθαλάμια ἢ ἀφεντιά μου.

(ἀκολουθεῖ)

